

„Rómában élj úgy, mint a rómaiak” – megszívlelendő jó tanács, de ez igaz lehet Pécsre is. Fedezzük fel az eldugott kis tereket, a kitűnő éttermeket, ínycsiklandó finomságokkal hívogató cukrászdák hangulatos teraszát, ahonnan nyugodtan szemlélhetjük az utca forgatagát, miközben a szökőkút andalító zsongását hallgatva körülölel bennünket a történelem. Nem, ez nem a Széchenyi tér és nem is a Király utca. Bár ezeken a helyeken sem rossz, de most látogassunk inkább a turisták által még fel nem fedezett Citrom utcába, annak is a nyugati végébe.

Vannak olyan helyek a városban, ahol mintegy esszenciaként, szinte egy kis térbe bele van sűrítve egész Pécs történelme. Ez a Jókai és Citrom utca találkozására is megállja a helyét, ahol egy gyönyörű kis tér hívogatja az eltikkadt vándort, bár a térképek minderről nem vesznek tudomást. Ezek alapján ugyanis ez nem több két utca kereszteződésénél, de ne hagyjuk magunkat becsapni, vegyük erre bátran az irányt.

Amennyiben kelet felől érkezünk,

úgy az utca elején található butiksor és üzletekkel teli udvarok még csak a mindenképp vásárolni kívánók számára nyújtanak élményt. A Citrom utca közepétől azonban kezd megváltozni a kínálat, egy jobb oldali kapualjban eldugva már érdemes betérni a mediterrán hangulatot árasztó Oliva étterembe, ahol védett helyen, leanderek árnyékában merülhetünk el az olasz konyha mélységeiben.

A kávé és a nyáron elmaradhatatlan fagyalot azonban már az utca túloldalán hívogató Capri kávézó teraszán fogyasszuk. A cukrászdát 1985-ben nyitotta meg a Regdon család, olasz kézműves fagyalotjaival és a családi manufaktúrában készült süteményeivel hamar népszerűvé vált a gyermekes családok, a randevúzó fiatalok és a békebeli hangulatot kereső idősök között egyaránt.

A teraszon ücsörögve érdemes egy kicsit szétnézni. Az utca túloldalán egy-

kor a bencések temploma állt. A romok az északi oldalról ma is láthatók, mert a ráépült házak megvédték az enyészettől. Itt került elő a Dunántúl első rovásírásos lelete, amelynek másolata a mai Rundó étterem falán is megtekinthető. A kőrajz címerpajzsot ábrázol, ősi magyar rovásírásos felirattal, és bizonyítja, hogy a rovásírás nemcsak a székekelyek között volt ismert, hanem az egész magyarság használta. Magáról a templomról és a kolostorról alig tudunk

valamit. Forrás nem maradt fenn, így azt sem tudjuk, hogy ki építtette, és meddig éltek szerzetesek a falai között. Emléküket a városi hagyomány őrízte meg, amely utánuk Benediktiner Gasse néven nevezte a Jókai utcát.

Hátunk mögött a városfal egy épen maradt darabja meredezik. 1686-ban súlyos harcok dúltak a tövében, amikor Makár János huszárai közel ötszáz török várvédőt mészároltak le egy merész betörés alkalmával.

Pécs 19. század végi történetének egyik legszebb mementója azonban kétségkívül a teret nyugati oldalról lehatároló Postapalota. Az országban Pozsony után a másodikként nyílt meg itt egy

távbeszélőközpont 1885-ben. Már ekkor felmerült az igény egy komplex épületre, a pályázatot 1901-ben írták ki, és 1904-ben már megnyílt a Balázs Ernő által tervezett Postapalota. Az épület eklektikus stílusban épült, a baldachinos szoboralakok a gótikára nyúlnak vissza, az oldalhomlokzaton szecessziós, stilizált virágot formázó betétek figyelhetők meg, s a francia reneszánsz díszítőmotívumai. A bejárat feletti homlokzat csúcsán található

mázás címer, a koronát tartó angyalokkal, a díszítő elemek és a tetőcserép mind a világhírű Zsolnay porcelángyárban készültek. Érdemes elmélázni a Magyar Királyság címerén, miközben a szintén e műhelyben készült, 1998-ban felavatott Tüke-kút vizének csobogását hallgatjuk. A pirogránitból és eozinból készült kút a nevét a tősgyökeres, szőlőtőkével bíró pécsi polgár helyi elnevezéséről kapta, és mindez szimbolikusan keretbe foglalja Pécs ezeréves történelmét, a tőkét ültető bencés szerzetestől a 21. századi lokálpatriótaig.

LEJEGYZETTE: DR. VARGA SZABOLCS

FOTÓ: MÜLLER NÁNDOR

Pécsi séta rovatunk megjelenését a Grawe Életbiztosító Zrt. támogatja

www.grawe.hu